

Néha az élet nagyon nehéz. Tudom, hogy ez nagyon hálátlanul hangzik, de így van. A szüleim mindig azt mondják, hogy legyek hálás mert olyan dolgaim is vannak, ami sok másik embernek nincs például tető a fejem felett, vagy étel az asztalon. Nagyon rosszul szoktam érezni magam amikor szomorú vagyok valami olyan probléma miatt, ami azoknak, akik enni se tudnak meg se kottyan. Van pénzünk, de ha a kistesóm egy üdítőt kér a közértben anya elkezd kiabálni, hogy nincs pénzünk ilyen luxusra. Én vagyok a legnagyobb lány a családukban és amikor apa mérges az életre akkor azt anyán vezeti le, aki aztán rajtam én pedig régen a kishúgomon vezettem le. Ezen már változtattam úgy, hogy most már nagyon jóban vagyunk. A tesómnak nehezen megy a tanulás és anyáék folyamatosan hozzám hasonlítják mert én mindig jó jegyeket kaptam. Arra nem gondolnak, hogy azért kaptam mindig jó eredményeket mert annyira félttem attól, hogy mi lesz a következménye annak, ha rossz jegyet viszek haza. A szüleim sosem bántottak fizikailag ezért azt gondolják, hogy nem érezhetem rosszul magam otthon, ha csúnyákat mondanak. Nincs pénzük elválni ezért együtt élnek, de nem szeretik egymást, amit nagyon szeretnek velünk megosztani. Néha úgy érzem, hogy ők a gyerekek. Mármint a szülőknél nem hiszem, hogy ilyen mértékben be kéne vonni a gyereket a pénzügyekbe, illetve a házassági életbe. Apukám alkoholista volt és nagyon sokat bántott érzelmileg ezért tavaly kimentem egy évre Izraelbe egy bentlakásos iskolába. Fantasztikus volt, sok barátom volt, volt barátom is és levoltam barnulva. A háború miatt haza kellett jönnöm egy pár hónapra. Amikor kijelentettem a szüleimnek, hogy vissza szeretnék menni teljesen megsértődtek rám, hogy én miért mennék vissza egy olyan országba, ahol éppen háború van, de nem értették, hogy bár háború van az élet az iskolában mégis jobb volt, mint az otthoni idegesség és feszültség. A háborút nagyon nehezen éltem meg. Amikor reggel megszólaltak a bomba riadók csak páran voltunk ott az iskolában mert hétvége volt és le kellett rohannunk a védő szobába. A védő szoba viszont nem volt nyitva, nem jött egy tanár se ezért csak a földön tudtunk leülni a lépcső alatt. Amikor egy bomba jön és a vaskupola megsemmisíti annak olyan hangja van, mint egy nehéz ajtó csapódásának ezért azokra a hangokra azt hittem, hogy azok terroristák és nézik mindenhol, hogy hol vannak gyerekek. Hála istennek ez nem így volt, hanem csak bomba megsemmisítés volt, de amikor a hírek elkezdtek jönni, hogy egy csapat terrorista bejött az országba és hogy mennyien meghaltak és ellettek rabolva akkor teljesen kikészültem. Van egy applikáció Izraelben, amit mindenkinek még év elején le kellett töltenie, ami jelzi, hogy hol vannak terrortámadások vagy rakéták és ez az applikáció csak egyre és egyre küldte az értesítéseket, amitől még jobban megijedtem. Végül jött egy tanár és kinyitotta nekünk az ajtót és bementünk, de utána átvittek minket egy még nagyobb védő szobába, ahol már minden évfolyamról azok a gyerekek, akik ott maradtak hétvégén ott voltak. Abban a szobában aludtunk, de aztán másnapra a szüleim szereztek nekem egy helyet egy ilyen katonai mentőgépen ami haza hozott egy csomó embert Izraelből. Szüleim reggel tizenegykor hívtak, hogy akkor indulás mert tizenkettőkor ment a gépem ezért a tanárom gyorsan kivitt a reptérre, ahol aztán megint elsírtam magam mert nem találtam a magyarokat. Végül aztán megtaláltam őket és körülbelül tíz órát kellett várni ott a reptéren amíg ténylegesen felszálltunk a gépre és elindultunk. A várakozás alatt jóban lettem egy nagyon édes Spanyol lánnyal, aki szintén arra várt, hogy haza mehessen. A gép felszállt és abban a pillanatban elkezdtek a szirénák szólani mert elkezdtek rakétázni a repteret. Attól nagyon megijedtem, de minden rendben volt és biztonságban leszálltunk. Az úton jött velünk egy nagy csapat roma turista is akik leszállásnál elkezdtek cigány zenét énekelni, ami legalább egy kicsit felvidített. A szüleim ott vártak rám a reptéren és bármennyire is örültem, hogy nem velük éltem azért jó volt akkor haza menni. Később kaptam üzeneteket az iskolában maradt barátaimtól, hogy mennyire félős vagyok és gyáva, hogy ilyen gyorsan elmentem amikor nem is olyan nagy a baj. Végül aztán őket és északabbra költöztették mert az iskolánk annyira délen volt, hogy elég veszélyes volt. Abban az évben, ami előtt kimentem volna volt egy nagy baráti körünk. Sok fiú és sok lány is benne volt és a mi osztályunk volt a legjobb. Amikor visszajöttem akkor nyilván kellett járnom iskolába és a baráti kör már nem volt úgy meg, mint előtte talán azért is mert a legjobb barátnőm is kiköltözött egy pár hónapra egy másik

országba. Azért egy kis idő elteltével megint mindenkiel jóban lettem és elkezdünk eljárni mindenféle helyekre. A legjobb barátnőm visszajött egy hétre ezért kitaláltuk, hogy csinálni fogunk egy bulit a házámban. Azon izgultunk, hogy mi lesz, ha nem jön elég ember ezért körülbelül fél Budapestet meghívtuk. Ennek persze meg is volt az ára hiszen másnap félmillió károk voltak a házában. A szüleim egy ideig nagyon mérgesek voltak érthető módon, de egy héttel azután mégis elengedtek megint a barátaimmal valahova. A szüleim tényleg tudnak nagyon nyugalmas is lenni és tudom, hogy furán hangzik az, hogy az elején még arról beszéltem, hogy a szüleim mennyire feszültek most meg azt mondom, hogy nem szoktak sokáig idegesek lenni, de így van. Attól még valaki nem jó szülő, hogy elengedi a gyereket sok helyre bár teszem hozzá a gyereke akkor is kiszökne, ha nem engednék el mert így lett nevelve. Az a mondás, ami valahogy így hangzik „szigorú szülők csak alattomos gyerekeket nevelnek” szerintem nagyon igaz mert nekem se voltak mindig ilyenek a szüleim, hogy elengedtek helyekre. Nem voltam soha az a lázadó típus, nem azért mentem el otthonról, hogy kiakasszam a szüleim, hanem mert nem szerettem otthon lenni. Azóta is büntudatom van azért, mert a kishúgomat csakúgy otthon hagytam egyedül. Amikor hazajöttem Izraelből az egy nagyon pozitív élmény volt, hogy nem láttam olyan embereket, akik Izrael ellen tüntettek. Sok ideig letöröltem a közösségi média oldalakat mert túlságosan elszomorított, hogy a világ errefelé tart. Egy ország meglelt támadva, több ember halt meg egy nap alatt, mint a holokauszt óta bármikor és az emberek nagy része mégis a terroristák pártját fogja mert tudatlanok. Nem tudják, hogy a Hamász direkt iskolák mellől, kórházak mellől lövi a rakétákat, hogy azok legyenek a célpontok. Nem tudják, hogy most mennyit szenvednek azok az emberek, akiknek a gyerekei a katonaságban vannak, vagy a családtagjaikat megölték vagy elrabolták. Pár hónappal a háború kezdete után egy hirtelen döntés után visszamentem Izraelbe miután a fiú, akit nagyon szerettem kijelentette, hogy ő nem szeretne velem lenni. Úgy gondoltam, hogy akkor minek itt maradni hiszen nincs miért. Visszamentem Izraelbe és talán még jobb volt, mint előtte. Lett egy nagyobb baráti köröm és én ilyen itt Magyarországon még nem éltem át, de senki nem beszélt egymás háta mögött. Ha valakinek problémája vagy konfliktusa volt valakivel akkor rögtön odamentem hozzá megbeszélni és nem vont bele kívülálló embereket. Nem volt senki kétszínű és mindenki őszinte volt, amihez én nem nagyon voltam hozzászokva az itthoni közösségben. Ismertem egy fiút, aki egy olyan helyről jött az iskolánkba, ahova betörték a terroristák. Az egyik legboldogabb és mosolygósabb gyerek volt az iskolában. Őszintén nagyon csodáltam a hozzáállását az élethez. Bármennyire is próbáltam teljesen jól érezni magam ott a háború miatt annyira paranoiás lettem, hogy alig mertem felszállni buszokra vagy kimenni az utcára. Egyszer amikor a barátaimmal sétáltunk Tel-Avivban és kaptunk egy értesítést, hogy tizenkét percre tőlünk egy terrortámadás történt. Akkor már év vége volt és eldöntöttem, hogy bármennyire is a közösség sokkal egészségesebb és a hangulat sokkal jobb volt mégis inkább haza jövök. A legjobb barátnőmmel addigra már nem voltunk olyan jóban ezért elég nehéz volt beilleszkedni, de végül is valamennyire sikerült. Amikor elkezdtem a régi iskolámba járni ebben a tanévben azt vettem észre, hogy három csoport van az évfolyamunkon. Van az a csoport gyerek, akiket nem érdekel a népszerűség és elvannak a saját kis baráti köreikben és az egyik legboldogabb embereknek tűnnek. Van a népszerű lány csoport, akik a fiúk figyelméért élnek és halnak és vannak a fiúk, akik utálják a lányokat, de azt azért mégis imádják, hogy a lányok mennyire istenítik őket. Bárcsak azt mondhatnám, hogy én az első csoportba tartozom, de sajnós nem. Én úgy érzem, hogy nagyon semelyikbe. Volt olyan, hogy jóban voltam a fiúkkal volt olyan, hogy jóban voltam a lányokkal, de olyan, hogy tényleg bármelyik csoportba úgy beilleszkedtem volna, hogy tudom, hogy bármikor kell én számíthatok rájuk olyan még nem volt. Ezzel az ember együtt tud élni. Amivel az ember nem tud együtt élni az az, amikor azt gondolja, hogy igaz barátai vannak és aztán kiderül, hogy igazából miket gondolnak róla az emberek. Az iskolával az a legnagyobb bajom, hogy ugyanolyan kiszámíthatatlan, mint az otthoni élet. A barátságok ahogy már az előbb is említettem nem igaziak, nem lehet tudni, hogy mire lehet számítani és mire nem, illetve a feszültség ugyanúgy jelen van, mint otthon. Otthon

sose tudom, hogy apának vagy anyának milyen hangulata lesz és a baj az, hogy attól függ az egész család napja. Valamikor haza viszek egy rossz jegyet és azt mondják, hogy én vagyok az egyetlen, akit érdekelnek a jegyeim, de van, amikor haza viszek egy jegyet és addig kiabálnak velem amíg el nem sírom magam. Az, hogy nem annyira érdeklik őket a tanulmányaim az „tinédzser” koromban kezdődött. Azért rakom idéző jelbe mert számomra ez egy sértés. Tudom, hogy tinédzser vagyok, de az én fejemben ez egy rossz jelző mert a mi házunkban ezt úgy használják például a múltkor vendégek voltak nálunk vendégek én kimentem a szobámból ételt szerezni erre anyukám első mondata az volt, hogy „na fáj az élet?”. Én nem válaszoltam mert nem szeretem, amikor anyukám hergel, erre a vendég, akivel előtte még soha nem találkoztam annyit mondott: „áá ez csak a kor”. Azért úgy, hogy a szüleim úgy állnak hozzá mindenhez, hogy engem biztosan nem fog érdekelni meg hogy én biztos nem akarom majd csinálni, úgy nehéz bármiben is motiválnak lennem. Mióta ebben a korban vagyok azért nem érdekli őket a jegyeim mert rájöttek, hogy ha kiabálnak velem, ha nem engem nem érdekel. Szerintem ez az egyetlen jó dolog a tinédzser korban, hogy elkezdtem kiállni magamért mindenkiel szemben, bátrabb lettem, és mostanában már nem izgulok mindenben, mert ami nem fontos arra nem érdemes energiát fordítani. A legnagyobb bajom az, hogy szerintem nem kaptam elég figyelmet otthon mert állandóan ment a veszekedés ezért ezt az iskolában próbáltam megkapni. Régen nagyon kiálltam a sorból, rövid hajam volt és fura stílusom, de aztán amikor elkezdtem ezen változtatni akkor az emberek elkezdtek figyelni rám és ezt nagyon élveztem. Valószínűleg ezért voltam a rossz emberekkel, akiknek egyáltalán nem a tanulás volt a prioritásuk, hanem a bulizás, de ők voltak azok, akik figyeltek rám és foglalkoztak velem ezért én csak mentem utánuk. Mindig nekem kellett lenni a lehangosabbnak és ha nem volt mit mondanom, ami hozzá teszem elég ritkán volt akkor csak elkezdtem mindenkinek elmondani a legsötétebb titkaimat, mint például a családi helyzetem. Apukámnak nincs munkája anyukám meg tanár az iskolában. Régen amikor sokat bántottak az osztálytársaim akkor jó volt, hogy ott volt nekem mert legalább volt egy biztos pont az iskolában is. Mostanra már nem olyan jó mert látom, hogy csinál egy projektet és csak kevesen mennek emiatt pedig nagyon rosszul érzem magam. Én elképesztően büszke vagyok rá, de azért nagyon sajnálom is. Otthonról is csak a rosszat kapja, mindenki rajta is levezeti a problémáit, és az iskolában se lehet egyszerű neki. Ő mindent tud rólam és az egyik legjobb barátom, de a vele való kapcsolatomban is megvan ez a kiszámíthatatlanság mert egyik pillanatban tudunk ordítani egymással a másikban meg pletykákat megosztani. Alapvetően nem szeretnék anyuka lenni, de ha az is leszek az egyetlen dolog, amit nem szeretnék az az, hogy a gyerekem szánjon. Én kicsit szánom anyukámat és tudom, hogy nagyon rossz dolog ilyen mondani, de azt gondolom, hogy amikor négyéves korom óta mondom neki, hogy váljon el apukámtól és még mindig nem teszi meg akkor nem tudom annyira rosszul érezni magam amiatt, hogy ilyen rosszul bánik vele apukám mert én megmondtam. Mindig azt mondja, hogy azért nem válik el apától mert akkor csak a nagymamám kicsi lakásába tudnánk menni, ahol szerinte nem férnénk el. Ebben lehet, hogy igaza van, de szerintem mégis jobb egy nyugodt, szerető környezetben lakni, mint egy feszült boldogtalanban, még úgyis, hogy a második az kényelmesebb. Apa azt mondja, hogy ha valaki nem akar anyuka lenni az a legönzőbb dolog a világon. Az érvelését nem nagyon értettem, de nekem egy teljesen más hozzáállásom van ehhez. Szerintem annyi olyan gyerek van, aki már megszületett és szörnyű élete van egy gyerek otthonban, miért nem inkább olyan gyerekeket fogadunk örökbe, akik már eleve élnek és szükségük van egy otthonra miért hozzak erre a szörnyű világra még egyet. A legnagyobb álmom a jövőben az, hogy gazdag és befolyásos legyek. Tudom, hogy ez nagyon kapzsin hangzik, de rengeteg indokom van arra, hogy miért. Először is a pénz nyilván mindig jól jön, de ha lesz családom akkor nem szeretnék olyan kellemetlen helyzeteket, hogy a négyéves gyerekekkel összeveszek egy száz forintos üdítőn mert arra már nincs pénzünk. Szeretnék annyi pénzt, hogy ne csak egy Instagram posztot tudjak kirakni arról, hogy adományozunk az Izraeli katonaságnak, hanem tényleg adományozni is tudjak. Szeretnék annyi hatalmat, és olyan befolyásos lenni, hogy például egy ilyen

háború esetén ne csak a TikTok kommentekben vesszek össze Palesztin támogatókkal, hanem tudjak fontos embereket magam mellé állítani és tudjak valami igazán fontos dolgot csinálni az ügy érdekében. Szeretnék a világ minden táján ismert lenni, hogy az emberek felnézzenek rám és megszeretném tanítani nekik azt a kreatív gondolkozást, és a mindent megkérdőjelezés technikáját, amit én tanultam az iskolában. Szeretnék annyira gazdag lenni hogyha lesz egy férjem és akár gyerekeim is, teljesen mindegy, hogy mi történik, ha török, ha szakad legyen arra pénzem, hogy eltudjak válni tőle, ha kell és ha elválok akkor a családomat is eltudjam tartani. Nem azért szeretnék sok pénzt, hogy luxus dolgokat vehessek magamnak és hogy butaságokra költsem, hanem azért, hogy ne kelljen senkire rátámaszkodnom anyagilag és ne függjek senkitől csak magamtól. Biztosan valami másik országban szeretnék egyetemre menni, de nekem a legnagyobb problémám az, hogy nagyon döntés képtelen vagyok. Szeptemberben azt se tudtam eldönteni, hogy melyik nyelvet kezdjem el tanulni. Ez a tulajdonságom az egyik olyan dolog, ami nehezé teszi az életem. Menjek vissza Izraelbe? Ne menjek vissza Izraelbe? Spanyolt tanuljak? Németet tanuljak? Ma este menjek ide vagy ne? Anyáék idegesek lesznek, ha ma is a nagyinál alszom? Ilyen kérdések vannak a fejemben egész nap és ami még ennél rosszabb az az, hogy a régi döntéseimet is megkérdőjelezem. Nem tudom eldönteni, hogy reál vagy humán irányba menjek – e és nyilván az egy tök jó dolog, hogy engem viszonylag sok minden érdekel és több dologból tudok majd választani, de nagyon nehéz úgy élni hogyha még azt is megkérdőjelezem, hogy a jó hajgumimat vettem-e fel. Az egyik legfontosabb dolog az életemben az az álmodozás. Már nagyon kiskorom óta minden szabad percemet azzal töltöttem, hogy egy olyan helyen gondolkoztam, ahol mondjuk film vagy mese karakterek vannak, vagy éppen az iskolámból a nagyobbak vannak jobban velem, vagy egy teljesen más ember vagyok és híres színész. Szerintem ez az egyik legjobb dolog, amit egy ember csinálhat az olvasáson kívül. Az olvasás ebből a szempontból könnyebb mert ott a történet már le van írva nekem csak el kell képzelem, de egy olyan dolgot nulláról kitalálni, ami a saját fantáziámból jön az sokkal bonyolultabb. Az olvasás szintén olyan dolog, amit imádom csinálni mert egy elmenekülés a valóságból. Nem szoktam komoly könyveket olvasni mert, ha valami nyomasztót akarnék átélni akkor csak elképzelem egyes részeit a világnak és meg van. Én csak aranyos „limonádé” könyveket szoktam olvasni, amik néha felvidítanak, megsiratnak, de a végük mindig jó. Ami mostanában kissé szomorúvá tesz az az, hogy a legjobb barátnőmmel, akit Izraelben ismertem meg és tényleg mindig ott volt mellettem már nem szoktam annyit beszélni pedig ő nagyon hiányzik. Ő is visszament a saját országába és jó pár óra eltöltés van köztünk ezért a tanulás, meg az idő, meg a sok többi program miatt úgy érzem, hogy idővel kezdem elveszteni azt a lányt, akivel tavaly szó szerint egy méterre laktunk egymástól és soha nem voltunk egymás nélkül. Magyarországon a függőség az én korosztályomban mindenképpen nagy szerepet játszik. Őszintén én soha nem gondoltam arra, hogy az alkohol lehet drog, de körbe nézek és valóban a legnehezebb időkben mindenki ahhoz fordul olyan tizenhároméves koruktól kezdve. Barátomat elképesztő állapotokban láttam már, mondanám azt, hogy elítélem őket ezért de nem fogom mert nem így van. Ha úgy érzi az ember, hogy minden rossz az életében és én most a fiatalokról beszélek és a saját problémáimról, tehát mondjuk nem megy jól az iskola, vagy otthon nagyon rosszak a dolgok, vagy edzésen, vagy bármi ilyesmi dolog van akkor az illetőnek valamit muszáj csinálnia ahhoz, hogy ezt a helyzetet megkönnyítse és ha a helyzet olyan, amit ő maga nem tud megoldani akkor inkább saját magát teszi olyan helyzetbe, ahol ezekkel nem kell foglalkoznia. Szerintem a humor is egy ilyesfajta dolog legalábbis számomra. A rossz helyzetekben előkapom és csak arra támaszkodom. Ezt mondja mindig a nagymamám is hogy az életet humor nélkül nem lehet megélni. Sokat stresszelek azon is hogy az olyan családtagjaimmal nem töltök elég időt, akik már idősebbek. Messze laknak ezért nem látom őket sokszor és ez is nagyon nehéz, hogy nincs időm azokra, akiket tényleg nagyon szeretek. Egy szó, mint száz az élet nehéz egy tinédzsernek, de nem a buta felnőttek által felállított sztereotípiákban lévő dolgok miatt, hanem a környezetünk és a belső harcaink miatt.

